

Lukuviikon novelli

Mikko With: Sälä

Liikutin sormeani. Eteeni ilmestyi uusi video. Tuijotin sitä noin kaksi sekuntia ja toistin sitten sormeni liikkeen. Nyt ruudulla random jonne selitti jotain mopoautonsa vieressä. En jaksanut laittaa ääniä päälle. Vaikka kuinka selasin, videot eivät saaneet aivoissani poukkoilevaa levotonta tunnetta poistumaan. Tuntui kuin olisin menossa hammaslääkəriin, missä minun täytyisi itse osata käyttää poraa samalla kun koulun rehtori seuraa vierestä.

Nousin ylös, raotin säleverhoja ja kurkistin ulos. Isän auto ei ollut parkkipaikalla. Minulla olisi siis ainakin kaksi minuuttia ennen kuin painajainen alkaisi.

Katsoin huonettani. Sängyn päällä makasi ryppyinen harmaa päiväpeitto ja vanha resuinen nalle. Lattialla lojuneet vaatteet olin työntänyt sängyn alle, samoin kuin epämääräisen kasan karkkipapereita, latausjohtoja ja muuta sälää. Lasit ja lautaset olin vienyt keittiöön. Lautaselle illalla jääneen juustovoileivän jämät olin heittänyt roskikseen. Katsoin näiden toimenpiteiden olevan riittäviä isän *katsotko sitten, että huoneesi on esittelykunnossa* -pyyntöön. Ikkunalaudalle suurella vaivalla rakentamaani energiajuomatölkkipyramidia en ollut suostunut purkamaan.

Säpsähdin, kun ovikello soi. Ryntäsin takaisin ikkunan luo. Parkkipaikka oli edelleen tyhjä. Harkitsin, etten avaa ovea. Avasin kuitenkin.

“Moi.” Paras ystäväni Niksi seisoi ovella.

“Mitä sä täällä?”

“Tulin kysyy, lähetkö nuokkarille.”

“Miksi sä tänne tulit? Miksi et laittanut snäppiä?”

Niksi kohautti hartioitaan.

Ajoitus oli huonoin mahdollinen. Mietin millä syyllä voisin kärkeä hänet pois.

Mietin liian kauan.

“Mä voin tulla oottaan, jos sulla on jotain”, Niksi sanoi, jätti linttaan astutut tennarit eteiseen ja laahusti huoneeseeni.

Katsoin kelloa. Isä ja hänen uusi naisystävänsä saapuisivat millä hetkellä hyvänsä. Jännitys ja ketutus oli alkanut kaksi päivää sitten, kun isä oli sanonut: “Hyvä sinun on tutustua Maijaan, hän varmaan viettää jatkossa paljon aikaa täällä meilläkin.”

Katsoin taas ulos. Ei autoa. Ehtisin vielä jännäpissille. Niksi jäi istumaan sängylle.

Olin vetäissyt farkkujen vetskarin auki, kun ovikello soi. "Kuka nyt taas", manasin puoliääneen. Maijan kanssa saapuva isä ei soittaisi ovikelloa. "Avaatko!" huusin Niksille.

Vetäisin pöntön, pesin kädet ja avasin vessan oven. Näin eteisessä naisen, joka muistutti todella paljon sitä tyyppiä, josta isä oli näyttänyt minulle valokuvia puhelimen ruudulta kiusallisen monta kertaa.

"Hei, minä olen Maija. Sinä olet varmaan Elias?" Nainen sanoi Niksille, joka tarttui naisen ojentamaan käteen.

"Saavuin vähän aikaisemmin omalla autolla, kun suunnitelmat muuttuivat. Isäsi ei taida olla vielä kotona?"

Katsoin kauhuissani, kun Niksi vastasi: "Ei ole."

Maija kääntyi minuun päin ja hymyili. "Hei sinullekin, oletko Eliaksen kaveri?"

Puna nousi kasvoilleni. Olin odottanut vierailusta vaivaannuttavaa ja noloa, mutta tämä oli ihan toisella levelillä. "En ole", sain vastattua.

Maija katsoi kysyvästi ensin minua, sitten Niksiä. Ruotsintunnin mittaiselta tuntuvan hiljaisuuden jälkeen Niksi sanoi: "Siis tuo on Elias, ja minä olen sen kaveri."

Maija purskahti kovaääniseen hohottavaan nauruun. Virnistin kömpelösti.

Luulin, ettei tilanne voi mennä enää pahemmaksi. Olin väärässä. Maija asteli huoneeseeni ja katseli ympärilleen. "Sinullahan on siisti huone, ei ollenkaan sellainen kaatopaikka, millä isäsi pelotteli", hän totesi samalla kun kaivoi valkoisen putkilon taskustaan.

Aukaisin suuni vastatakseni jotain. Silloin huulirasvapuikko lipesi Maijan kädestä. Kuin hidastetussa videossa se lähestyi lattian vaaleaa muovimattoa, osui maahan, pomppasi pari senttiä ylöspäin, kääntyi kyljelleen ja vieräsi sänkyyni alle.

"Mä voin ottaa sen...", huudahdin, mutta olin myöhässä. Maija oli jo laskeutunut polvilleen ja työnsi kätensä sängyn alle. Hetken haromisen jälkeen sängyn alta ilmestyi käden vetämänä yksi rullalla oleva sukka, tyhjä sipsipussi, solmussa oleva USB-kaapeli ja kahdet bokserit. Näiden vieressä lattialla rullasi huulirasvapuikko. Niksi purskahti nauruun.

Tuntui, etten saa happea. Halusin rynnätä ulos huoneesta, ulos asunnosta ja ulos isäni parisuhteesta.

Maija huomasi ilmeeni. Hän nousi ylös lattialta, sipaisi rasvaa huuliinsa ja sanoi: "Tiedätkö Elias, minua jännitti sinun tapaamisesi ihan kauheasti. Turhaan jännitin, sinähän olet tosi mukavan oloinen poika. Autatko minua löytämään kahvinkeitto- tarvikkeet, niin laitetaan kahvit porisemaan ennen kuin isäsi saapuu."

Lupasin auttaa.

© Lukukeskus, 2025

Mikko With on Oulussa asuva kirjailija, joka on kirjoittanut kirjoja sekä nuorille että aikuisille. Within suosittu Saakeli-nuortenkirjasarja kertoo teini-ikäisestä Uunosta jo kolmessa eri kirjassa: Saakelin satanen (2021), Saakelin sieppaus (2023) ja Saakelin syyllinen (2025).